

1228 – 28. desember

Guds nådegaver og hans kall kan Gud ikke angre på. Rom 11: 29.

Å, for en veldig trøst vi har i disse ordene! Hovedbudskapet i denne teksten er at Gud ikke kan angre eller trekke tilbake en nåde og utvelgelse han har gitt.

Nå har vi et svært tidlig kall og utvelgelse som vi bygger vårt håp om frelse på. Vi har fått de største og mest dyrebare løfter. Og på disse løftene vil vi nå anvende dagens tekst: «Guds nådegaver og hans kall kan Gud ikke angre på».

Gud «utvalgte oss i Kristus før verdens grunnvoll ble lagt». Denne Guds beslutning om hvordan vi skulle bli frelst må da være totalt urokkelig – og helt uavhengig av oss. For Gud besluttet dette så tidlig at det ikke fantes noe menneske som kunne ha noen innflytelse på dette.

Det skjedde «før verdens grunnvoll ble lagt», når ikke en eneste dag ennå var kommet, når verken sol eller måne fantes, – mens Gud i sitt evige uavhengige råd tenkte på å skape universet. Tenkte å skape en slekt etter sitt bilde på jorden, til barn og arvinger av alle sine gaver, som skulle se og fryde seg over alt hans verk og hans eget fullkomne vesen!

Da besluttet han også å sette menneskene på en prøve. For at vi skulle lære å kjenne hans guddommelige rettferdighet og barmhjertighet. Han forutså hvordan vi, gjennom den falne engelens misunnelse og list, skulle forføres og falle så vi ble ødelagt. Ja, Gud forutså all den ødeleggelse og elendighet som dette fallet skulle føre med seg.

Men da fattet han denne beslutningen om hvordan vi skulle bli frelst, om å gi sin evige Sønn som mellommann og stedfortreder for oss. Han skulle stige ned til jorden, ikle seg vårt kjød og ta vår sak på seg. Skulle oppfylle loven og lide straffen i vårt sted. For at hver den som i sin syndenød tar sin tilflukt til ham, og i tro holder seg til ham, ikke skal fortapes men ha evig liv.

Dette var Guds egen frie beslutning om hvordan vi skulle bli frelst, Guds evige nådes valg som apostelen omtaler slik: «Han utvalgte oss i Kristus før verdens grunnvoll ble lagt». «I kjærlighet har han forutbestemt oss til barnekår hos seg ved Jesus Kristus, etter sin frie viljes råd, til pris for sin nådes herlighet».

Dette sitt råd, sin evige beslutning, forkynnte han selv alt på syndefallets dag. Og senere lot han stadig sitt løfte bli gjentatt gjennom mange profetiske vitnesbyrd, og gjennom millioner forbilledlige offer. Inntil alt i tidens fylde ble oppfylt gjennom Jesu fødsel, lidelse, død og oppstandelse.

Da vitner døperen Johannes: «Se! Guds Lam bærer bort verdens synder». Da vitnet Herren selv: «Mitt blod blir utgytt for dere til syndenes forlatelse». Og da vitnet en stor skare av evangelister at bare i ham er frelse, og at hans blod renses oss fra alle synder.

Denne Guds beslutning om hvordan vi skal bli frelst er altså gjort svært tidlig, og rikelig forkynt. Skulle så Gud nå angre og trekke tilbake dette sitt evige kall og sin gave? Skulle han nå isteden begynne å kreve en fullkommen rettferdighet hos oss, og dermed behandle oss etter våre synder?

Er ikke den store Herren, vår Gud, trofast og uforanderlig i sin beslutning og råd? Går han fra sine mange og dyrebare løfter? Skulle han noen gang ville forandre det han selv har besluttet og forkynt – . Og som, vel og merke, var «etter hans egen frie viljes råd»?

Noe slikt tenker vi ikke om den store, allmektige Gud. Bare når vår synd forskrekker oss, tenker vi at Gud vil vel handle med oss etter våre synder. Men la oss da endelig huske at det var jo just for vår synds skyld Gud gav oss sin Sønn som vår Frelser.

Skulle han da nå bare se på våre synder, og på grunn av dem ikke lenger være nådig mot oss, – oss som tross alt tror på Sønnen, og bare i ham finner vår frelse? Skulle han likevel, bare på grunn av synden vår, bli trøtt av oss og forkaste oss?

Da stod jo ikke lenger hans eget evige råd og beslutning ved makt! Men dette kan aldri i evighet skje. «Guds nådegaver og hans kall kan Gud ikke angre på». Lovet være Gud i all evighet! Han utvalgte oss i Kristus før verdens grunnvoll ble lagt, og besluttet å være nådig mot oss bare i ham. Og denne sin evige rådslutning vil han aldri angre på. Dette er det første vi her burde huske.

Men han har også svært tidlig gjort en spesiell pakt med hver enkelt av oss. Det skjedde i dåpen, som er «en god samvittighets pakt med Gud». Da tok han oss til seg som sine barn og «ikledde oss Kristus», for at vi bare i ham skulle være rettferdige og «fullkomment rene».

Skulle så Herren, vår Gud, noen gang ville oppheve denne pakten, og så begynne å dømme en troende sjel etter hva han er i seg selv?

Er jeg derimot en vantro og frafallen, da er jeg selvsagt, akkurat som en vantro jøde, en «avbrukket gren». Da kan jeg ikke lenger få del i stammens saft og næring, av Kristi nåde. Men Herren, vår Gud, «husker sin pakt til evig tid», og vil bruke all sin nåde for å føre meg tilbake.

Kort sagt: Vår troløshet kan ikke gjøre Guds trofasthet til intet. Herren, vår Gud, kan umulig endre og oppheve sin pakt. «Guds nådegaver og hans kall kan Gud ikke angre på»!